

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 13 stycznia 1986 r.

w sprawie opłat za szczególne korzystanie z wód i urządzeń wodnych.

Na podstawie art. 56 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 24 października 1974 r. — Prawo wodne (Dz. U. Nr 38, poz. 230, z 1980 r. Nr 3, poz. 6 i z 1983 r. Nr 44, poz. 201) zarządza się, co następuje:

Rozdział 1.

Opłaty za pobór wody i wprowadzanie ścieków do wód lub do ziemi.

§ 1. Za pobór wody śródlądowej, stanowiącej własność państwa, ustala się opłaty, zwane dalej „opłatami za wodę”.

§ 2. 1. Zwalnia się od opłat za wodę:

- 1) powierzchniową pobieraną w ilości mniejszej niż 20 000 m³ rocznie oraz podziemną pobieraną w ilości mniejszej niż 5 000 m³ rocznie,
- 2) powierzchniową służącą do napędu turbin i innych urządzeń wodnych oraz do ogrzewania lokali,
- 3) przeznaczoną na zaopatrzenie zakładów służby zdrowia i opieki społecznej, sił zbrojnych, jednostek organizacyjnych straży pożarnych, jednostek organizacyjnych więziennictwa i zakładów dla nieletnich,
- 4) przeznaczoną do korzystania do celów rybackich,
- 5) kopalnianą, jeżeli nie nadaje się do picia.

2. Terenowy organ administracji państwowej o właściwości szczególnej do spraw gospodarki wodnej stopnia wojewódzkiego, zwany dalej „wojewódzkim organem”, w szczególnie uzasadnionych wypadkach może ustalić opłatę za pobór wody w ilościach mniejszych niż określone w ust. 1 pkt 1.

§ 3. 1. Na obszarze województw: bielskiego, częstochowskiego, jeleniogórskiego, kieleckiego, krakowskiego, legnickiego, nowosądeckiego, opolskiego, tarnowskiego, wałbrzyskiego i wrocławskiego stawka opłaty za 1 m³ wody powierzchniowej pobranej do:

- 1) celów związanych z wytworzeniem energii elektrycznej lub ciepłej zużytej bezpowrotnie — wynosi 1,20 zł,
- 2) innych celów — wynosi 6,00 zł.

2. Stawkę opłaty za 1 m³ ustala się o 100% wyższą niż określona w ust. 1 zakładom położonym na obszarze województwa katowickiego.

3. Na obszarze województw nie wymienionych w ust. 1 i 2 stawka opłaty za 1 m³ wody powierzchniowej pobranej do:

- 1) celów związanych z wytwarzaniem energii elektrycznej lub ciepłej zużytej bezpowrotnie — wynosi 0,50 zł,
- 2) innych celów — wynosi 2,40 zł.

4. Na obszarze województw wymienionych w ust. 1 oraz województw lubelskiego i chełmskiego stawka opłaty za 1 m³ wody podziemnej pobranej do:

- 1) celów produkcyjnych wymagających wody o jakości wody do picia — wynosi 6,00 zł,
- 2) innych celów produkcyjnych — wynosi 18,00 zł.

5. Na obszarze województw nie wymienionych w ust. 4 stawka opłaty za 1 m³ wody podziemnej pobranej do:

- 1) celów produkcyjnych wymagających wody o jakości wody do picia — wynosi 2,40 zł,
- 2) innych celów produkcyjnych — wynosi 7,20 zł.

§ 4. Na obszarze całego kraju stawka opłaty za 1 m³ wody powierzchniowej lub wody podziemnej pobranej na cele: socjalne, zaopatrzenia ludności, komunalne, zaopatrzenia rolnictwa oraz nawodnień rolniczych i leśnych wynosi 0,10 zł.

§ 5. Za wprowadzenie do wód stanowiących własność państwa lub do ziemi:

- 1) wód kopalnianych zawierających zanieczyszczenia określone wskaźnikami sumy jonów chlorków i siarczanów,
- 2) ścieków zawierających zanieczyszczenia określone wskaźnikami: pięciodniowego biochemicznego zapotrzebowania tlenu (BZT₅), chemicznego zapotrzebowania tlenu oznaczonego metodą dwuchromianową (ChZT) i zawiesiny ogólnej

ustala się opłaty, zwane dalej „opłatami za ścieki”.

§ 6. Zwalnia się od opłat za ścieki:

- 1) wprowadzanie do wód lub do ziemi ścieków, jeżeli na ich wprowadzanie nie jest wymagane pozwolenie wodnoprawne,
- 2) wprowadzanie ścieków do ziemi w celu rolniczego wykorzystania,
- 3) wprowadzanie ścieków o stężeniu zanieczyszczeń dopuszczalnym w danej klasie czystości wód.

§ 7. 1. Opłatę za ścieki ustala się w zależności od rodzaju ścieków i od zawartych w nich ładunków zanieczyszczeń oraz od klasy czystości wód, do których ścieki są wprowadzane. Przy ustalaniu opłaty przyjmuje się ten ze wskaźników zanieczyszczenia (BZT₅, ChZT, zawiesina ogólna), za który opłata jest największa.

2. Opłatę za wprowadzanie wód kopalnianych ustala się zależnie od zawartości sumy chlorków i siarczanów.

3. Opłatę za ścieki wprowadzane z oczyszczalni grupowych lub kolektorów będących własnością zakładów przemysłowych ustala się każdemu użytkownikowi tych urządzeń proporcjonalnie do wielkości wniesionych ładunków zanieczyszczeń według stawek określonych dla tych użytkowników w ust. 4 i 5.

4. Stawka opłaty za 1 kg ładunku wyrażonego w BZT₅ wynosi dla ścieków:

- 1) z zakładów przemysłu chemicznego, ciężkiego, maszynowego i lekkiego — 120,00 zł,
- 2) z zakładów przemysłu celulozowo-papierniczego — 48,00 zł,
- 3) z zakładów przemysłu rolno-spożywczego — 30,00 zł,
- 4) z urządzeń kanalizacyjnych miast, wsi oraz z zakładów służby zdrowia i opieki społecznej — 10,00 zł,
- 5) innych — 53,00 zł.

5. Stawka opłaty za 1 kg ładunku wyrażonego w ChZT wynosi dla ścieków:

- 1) z zakładów przemysłu chemicznego, ciężkiego, maszynowego i lekkiego — 80,00 zł,
- 2) z zakładów przemysłu celulozowo-papierniczego — 31,00 zł,
- 3) z zakładów przemysłu rolno-spożywczego — 20,00 zł,
- 4) z urządzeń kanalizacyjnych miast i wsi oraz z zakładów służby zdrowia i opieki społecznej — 6,00 zł,
- 5) innych — 32,00 zł.

6. Stawka opłaty za 1 kg zawiesiny ogólnej wynosi 5,00 zł.

7. Stawka opłaty za 1 kg ładunku sumy chlorków i siarczanów zawartych w wodach kopalnianych odpro-

wadzanych bezpośrednio do wód powierzchniowych wynosi 1,00 zł.

8. Stawka opłaty za 1 kg ładunku sumy chlorków i siarczanów zawartych w wodach kopalnianych odprowadzanych do wód powierzchniowych za pośrednictwem zbiorników dozujących wynosi 0,10 zł.

9. Stawki opłat za ścieki wprowadzane do wód zaliczanych do II klasy czystości zwiększa się o 25%, a za ścieki wprowadzane do wód zaliczanych do I klasy czystości — o 40%.

10. Stawki opłat za ścieki wprowadzane do jezior zwiększa się o 100%.

11. Opłatę za wprowadzanie wód chłodniczych ustala się za ładunek zanieczyszczeń przekraczający ładunek zawarty w pobieranej wodzie.

§ 8. Zakłady położone na obszarze województwa katowickiego ponoszą opłaty za ścieki dwukrotnie wyższe niż określone w § 7.

§ 9. 1. Opłatę za wodę i ścieki ustala właściwy wojewódzki organ na podstawie informacji, którą zakład jest obowiązany złożyć w terminie do dnia 31 stycznia każdego roku, a jeżeli produkcja zakładu ma charakter okresowy — w terminie 15 dni po zakończeniu każdego okresu produkcyjnego.

2. Informacja, o której mowa w ust. 1, powinna zawierać dane o ilości pobranej wody powierzchniowej i podziemnej, celach jej wykorzystania oraz o zakupie i sprzedaży wody, a także o ilości, rodzaju i przeciętnym składzie wprowadzanych do wód lub do ziemi ścieków oraz o stężeniu zawartych w nich zanieczyszczeń określonych wskaźnikami: BZT₅, ChZT, zawiesiny ogólnej i ładunku sumy chlorków i siarczanów w wodach kopalnianych. Skład ścieków i zawartych w nich zanieczyszczeń ustala się w miejscu wylotu ścieków z urządzeń oczyszczających lub kolektorów zakładu.

3. Jeżeli zakład nie złoży w terminie informacji, o której mowa w ust. 1, decyzję o opłacie wydaje się na podstawie ustaleń dokonanych przez organ pobierający opłatę.

§ 10. 1. Wojewódzki organ może zaniechać:

- 1) pobierania opłat za ścieki, jeżeli opłata nie przekracza 10 000 zł za okres przyjęty do jej wymiaru, a ścieki wprowadzane do wody nie wpływają na przekroczenie wartości BZT₅, ChZT, zawiesiny ogólnej lub sumy chlorków i siarczanów dopuszczalnych w klasie czystości, do której woda jest zaliczana,
- 2) pobierania opłat za wodę, jeżeli opłata nie przekracza 10 000 zł za okres przyjęty do jej wymiaru.

2. Przepis ust. 1 pkt 1 stosuje się odpowiednio w razie wprowadzania ścieków do ziemi, jeżeli ścieki te nie spowodują szkodliwego zanieczyszczenia wód podziemnych lub powierzchniowych oraz pól rolnych przeznaczonych do spożycia.

Rozdział 2

Opłaty za korzystanie z urządzeń wodnych, żegluga i spław oraz za wydobywanie materiałów.

§ 11. 1. Za korzystanie z wód i urządzeń wodnych stanowiących własność państwa do celów żegluga i spławu oraz za wydobywanie z tych wód żwiru, piasku i kamienia ustala się opłaty określone w załączniku do rozporządzenia. Opłaty te pobierają okręgowe dyrekcje gospodarki wodnej.

2. Nie pobiera się opłat za żeglugę, spław i służowanie:

- 1) łodzi ratunkowych i łodzi stanowiących wyposażenie statku,
- 2) łodzi sportowo-turystycznych i innych małych obiektów pływających (do 15 ton nośności); w razie służowania zwolnienie to dotyczy tych łodzi i obiektów pływających, jeżeli przejście przez stopień wodny odbywa się łącznie z innymi statkami lub tratwami,
- 3) obiektów pływających okręgowych dyrekcji gospodarki wodnej,
- 4) obiektów pływających jednostek sił zbrojnych, jednostek organizacyjnych resortu spraw wewnętrznych i straży pożarnych,
- 5) obiektów pływających inspektoratów żeglugi śródlądowej,
- 6) obiektów pływających Państwowej Straży Rybackiej.

3. Od uczniów szkół podstawowych i średnich oraz od studentów szkół wyższych ustala się opłaty za służowanie obniżone o połowę.

§ 12. 1. Opłaty za przewóz towarów ustala się w zależności od masy przewożonych towarów, długości trasy oraz odcinków dróg wodnych określonych w załączniku. Masę towarów zaokrągla się do pełnych ton, a wysokość opłaty — do pełnych złotych.

2. Jeżeli opłata za przewóz towarów byłaby niższa od opłaty za przejazd pustego statku, opłatę ustala się tak jak za przejazd pustego statku.

3. W służach wielostopniowych każdą komorę liczy się za osobną służę.

4. Długość trasy przejazdu określa się według wykazu odległości taryfowych żeglugi śródlądowej.

§ 13. 1. Przy przewozie, holowaniu lub spławie drewna ustala się opłaty za tonokilometry.

2. Masę drewna ustala się na podstawie dokumentu przewozowego wystawionego przez przewoźnika. Jeżeli w dokumencie przewozowym nie ustalono ilości m³ drewna albo przewoźnik nie wystawił dokumentu przewozowego, przyjmuje się, że 1 m³ drewna = 3,5 m² powierzchni tratwy = 0,7 tony.

§ 14. Rozliczenia z tytułu opłat między krajowymi przedsiębiorstwami żeglugi śródlądowej a okręgowymi dyrekcjami gospodarki wodnej są dokonywane w formie ryczałtów ustalonych przez Ministra Ochrony Środowiska i Zasobów Naturalnych oraz Ministra Komunikacji w porozumieniu z Ministrem Finansów.

Rozdział 3

Przepisy przejściowe i końcowe.

§ 15. 1. Traci moc rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 3 października 1975 r. w sprawie opłat za szczególne korzystanie z wód i urządzeń wodnych (Dz. U. Nr 33, poz. 181 i z 1982 r. Nr 21, poz. 152).

2. Do dnia 31 grudnia 1986 r. opłatę za wodę zużywaną wyłącznie na cele gospodarstw domowych oraz opłatę za ścieki pochodzące z tych gospodarstw pobiera się w wysokości określonej w rozporządzeniu, o którym mowa w ust. 1.

3. Sprawy wszczęte przed dniem wejścia w życie rozporządzenia podlegają rozpoznaniu według przepisów dotychczasowych.

§ 16. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: Z. Messner

Załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 13 stycznia 1986 r. (poz. 39)

OPLATY ZA SZCZEGÓLNE KORZYSTANIE Z WÓD I URZĄDZEŃ WODNYCH STANOWIĄCYCH WŁASNOŚĆ PAŃSTWA

1. Opłaty są pobierane na następujących odcinkach dróg wodnych:

- 1) Kanał Gliwicki — od km 0,0 do km 41,2,
- 2) Kanał Kędzierzyński — od km 0,0 do km 6,0,
- 3) rzeka Odra — od km 98,1 do km 282,5,
- 4) rzeka Brda — od km 0,0 do km 14,4,
- 5) Kanał Bydgoski — od km 14,4 do km 38,9,
- 6) rzeka Noteć — odcinek dolny od Kanału Bydgoskiego — od km 38,9 do km 176,2,
- 7) rzeka Noteć — odcinek górny do Kanału Górnonoteckiego — od km 59,5 do km 121,6,
- 8) Kanał Górnonotecki — od km 121,6 do km 146,6,
- 9) Kanał Slesiński — od km 0,0 do km 32,0,
- 10) rzeka Wisła wraz z Kanałem Łaczańskim — od km 0,0 do km 92,6,
- 11) rzeka Wisła (Płock — Włocławek) — od km 633,0 do km 675,0,
- 12) Kanał Żerański — od km 0,0 do km 17,3,

- 13) rzeka Nogat — od km 0,0 do km 62,0,
- 14) rzeka Szkarpa — od km 0,0 do km 25,4,
- 15) rzeka Martwa Wisła — od km 0,0 do km 18,2,
- 16) Kanał Warmiński w systemie Jezior Warmińskich — od wsi Miłomłyn (km 0,0) do jeziora Drużno (km 52,0) i od wsi Miłomłyn (km 0,0) do jeziora Szela (km 19,1),
- 17) kanały w systemie Jezior Mazurskich — kanał służowy w Guziancu od km 13,5 do km 14,0 — Kanał Jegliński od km 1,3 do km 6,55,
- 18) Kanał Augustowski — od km 0,0 do km 80,0.

2. Za korzystanie z urządzeń wodnych, za żeglugę i spław pobiera się od płatników krajowych opłaty w wysokości:

- 1) od przewozów towarowych za 1 tonokilometr:
  - a) na rzece Odrze skanalizowanej od km 98,1 do km 282,5, na Kanale Gliwickim od km 0,0 do km 41,2 oraz na Kanale Kędzierzyńskim od km 0,0 do km 6,0 — 45 gr,
  - b) na drodze wodnej Wisła—Odra od ujścia rzeki Brdy do m. Krzyż, tj. do km 176,2 rzeki Noteć, oraz na węźle gdańskim, tj. na rzekach Nogat, Szarpawa i Wisła Martwa — 40 gr,
  - c) na pozostałych drogach wodnych wymienionych w ust. 1 — 35 gr;
- 2) od pustych statków towarowych (barek) za 1 tonokilometr nośności wymierzonej — 0,3 gr;
- 3) za jedno słuźowanie lub przejście przez pochylnię holowników i pchaczy (nie wchodzących w skład pociągu lub zestawu pchanego) statków pasażerskich oraz pogłębiarek, koszarek, dźwigów pływających i innych obiektów, niezależnie od ich liczby, łącznie:
  - a) w czasie godzin pracy służy lub pochylni — 210 zł,
  - b) po godzinach pracy służy lub pochylni — 420 zł.
- 4) za słuźowanie łodzi sportowo-turystycznych i innych małych obiektów pływających do 15 ton nośności, niezależnie od ich liczby, jeżeli przejście przez stopień wodny nie odbywa się łącznie z innymi statkami lub tratwami:
  - a) w czasie godzin pracy służy lub pochylni — 100 zł,
  - b) po godzinach pracy służy lub pochylni — 200 zł.

3. Za każde słuźowanie lub przejście przez pochylnię poza ustalonymi godzinami pracy służy lub pochylni pobiera się, poza opłatami określonymi w ust. 2 pkt 1 i 2, niezależnie od liczby słuźowanych obiektów, dodatkową opłatę w łącznej wysokości 210 zł.

4. Za korzystanie z urządzeń wodnych, żegluga i spław pobiera się od przewoźników zagranicznych opłatę w walucie obcej. Podstawę do obliczenia należności stanowią opłaty określone w ust. 2 i 3, przeliczone na obcą walutę płatności.

5. Przeliczenie opłat na obcą walutę płatności następuje zgodnie z ustaleniami tabeli kursów Narodowego Banku Polskiego — kursy dla płatności handlowych — obowiązującej na dzień 1 stycznia roku, w którym nastąpiły przejazd lub przewóz towarów, słuźowanie albo przejście przez pochylnię.

6. Realizacja należności od płatników zagranicznych następuje za pośrednictwem właściwego banku na podstawie dowodów przejazdu (przewozu) zgodnie z przepisami w zakresie rozliczeń dewizowych.

7. Opłaty za korzystanie dla celów żeglugi i spławu z wód państwowych oraz ze znajdujących się na tych wodach słuź i pochylni pobierają:

- 1) Okręgowa Dyrekcja Gospodarki Wodnej w Gliwicach na:
  - a) Kanale Gliwickim,
  - b) Kanale Kędzierzyńskim;
- 2) Okręgowa Dyrekcja Gospodarki Wodnej we Wrocławiu — na rzece Odrze od km 98,1 do km 282,5;
- 3) Okręgowa Dyrekcja Gospodarki Wodnej w Poznaniu na:
  - a) rzece Brdzie, Kanale Bydgoskim i Noteci Dolnej,

- b) rzece Noteci Górnej i Kanale Górnonoteckim,
- c) Kanale Slesińskim;

4) Okręgowa Dyrekcja Gospodarki Wodnej w Gdańsku na:

- a) rzece Nogacie,
- b) rzece Szarpawie,
- c) rzece Martwej Wiśle,
- d) kanałach w systemie Jezior Warmińskich;

5) Okręgowa Dyrekcja Gospodarki Wodnej w Warszawie na:

- a) odcinku rzeki Wisły od Płocka do Włocławka,
- b) Kanale Żeranskim,
- c) kanałach w systemie Jezior Mazurskich,
- d) Kanale Augustowskim;

6) Okręgowa Dyrekcja Gospodarki Wodnej w Krakowie — na rzece Wiśle wraz z Kanałem Łaczańskim od km 0,0 do km 92,6.

8. Opłaty za wydobywanie piasku, żwiru i kamienia z wód państwowych pobiera się w wysokości 5% ceny zbytu tych materiałów.

9. Okręgowe dyrekcje gospodarki wodnej są właściwe na administrowanych przez siebie wodach śródlądowych do pobierania opłat za wydobywanie z tych wód piasku, żwiru i kamienia, na które jest wymagane pozwolenie wodnoprawne.

10. Na wodach państwowych nie administrowanych przez okręgowe dyrekcje gospodarki wodnej opłaty wymienione w ust. 9 pobierają:

- 1) Okręgowa Dyrekcja Gospodarki Wodnej w Gdańsku — z wód położonych na terenie województw: elbląskiego, gdańskiego, słupskiego i toruńskiego;
- 2) Okręgowa Dyrekcja Gospodarki Wodnej w Gliwicach — z wód położonych na terenie województwa katowickiego;
- 3) Okręgowa Dyrekcja Gospodarki Wodnej w Krakowie — z wód położonych na terenie województw: bielskiego, krakowskiego, kieleckiego, krośnieńskiego, nowosądeckiego, przemyskiego, rzeszowskiego, tarnobrzskiego i tarnowskiego;
- 4) Okręgowa Dyrekcja Gospodarki Wodnej w Poznaniu — z wód położonych na terenie województw: bydgoskiego, częstochowskiego, gorzowskiego, kaliskiego, konińskiego, pilskiego, poznańskiego i sieradzkiego;
- 5) Okręgowa Dyrekcja Gospodarki Wodnej w Warszawie — z wód położonych na terenie województw: stołecznego warszawskiego, białkopodlaskiego, białostockiego, chełmskiego, ciechanowskiego, lubelskiego, łomżyńskiego, łódzkiego, olsztyńskiego, ostrołęckiego, piotrkowskiego, płockiego, radomskiego, siedleckiego, skierniewickiego, suwalskiego, włocławskiego i zamojskiego;
- 6) Okręgowa Dyrekcja Gospodarki Wodnej we Wrocławiu — z wód położonych na terenie województw: jeleniogórskiego, legnickiego, leszczyńskiego, opolskiego, wałbrzyskiego, wrocławskiego i zielonogórskiego;
- 7) Okręgowa Dyrekcja Gospodarki Wodnej w Szczecinie — z wód położonych na terenie województw: koszalińskiego i szczecińskiego.

11. Wojewódzki organ wydający pozwolenie wodnoprawne zawiadamia właściwą okręgową dyrekcję gospodarki wodnej o wydanym pozwoleniu wodnoprawnym na wydobywanie z wód państwowych piasku, żwiru i kamienia.